

Arrest

nr. 277 976 van 27 september 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat F. ARAM NIANG
Sterrewachtlaan 112
1180 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2022 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 augustus 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 13 oktober 2021 voor de derde maal een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse tante J. K.

Op 15 februari 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 april 2022.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.10.2021 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voor naam: A. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) 2001

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.10.2021 voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn tante, zijnde J. (...) K. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (GVxxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 05.02.2019 met visumsticker en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Frankrijk op 24.07.2019 - 'attestations de non-imposition a la TH-TSC' n° xxxx dd. 17.02.2021 en n°xxx dd. 18.06.2020 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van deze attesten niet onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: echter, niet alleen werden deze attesten opgemaakt op basis van een verklaring op eer van betrokkene waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, ook hebben ze betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko en zijn ze bijgevolg niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- attestations de revenu' n° xxx dd. 05.06.2020, n° xxx dd. 17.02.2021 en n° xxx dd. 21.09.2021 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van de attesten geen belastingaangiften indient en er geen gegevens gekend zijn betreffende zijn eventuele inkomsten: echter, deze attesten hebben betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko en zijn bijgevolg niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene moeder in Marokko dd. 24.09.2019, 23.10.2019, 30.11.2019, 19.12.2019; bewijzen van geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 01.01.2019, 01.02.2019, 01.03.2019, 01.04.2019, 01.05.2019, 01.06.2020; attest dd. 25.10.2021 vanwege een schooldirecteur in Marokko, waarin wordt verklaard dat de referentiepersoon betaalde voor het schooljaar 2018 - 2019 van betrokkene in Marokko; verklaring van de voetbalclub Kenitra Athletic Club dd. 28.10.2021. waarin wordt verklaard dat de referentiepersoon betaalde voor betrokkene inschrijving bij hen voor de jaren 2017/2018 en 2018/2019. Betrokkene was als minderjarige in eerste instantie ten laste van zijn moeder Er werd niet aangetoond dat zijn moeder, met wie betrokkene in juli 2019 samen een C visum voor familiebezoek in Frankrijk bekam, onvermogen was in Marokko en niet in staat was te voorzien in het levensonderhoud van haar zoon. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het

land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt - water facturen op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon voor waterverbruik in hun huis in België. Voor zover deze documenten werden voorgelegd als bewijs van financiële steun aan betrokkene, dient opgemerkt te worden dat deze kosten verbonden zijn aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon, en hij deze kosten sowieso dient te betalen. Voor zover deze stukken toch dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over de situatie voor de aankomst van betrokkene in België.

- maandelijkse stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene in 2020; factuur van een ziekenhuis in België dd. 24.08.2021 op naam van betrokkene met de vermelding "betaald" : echter, deze betalingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

- attest dd. 14.01.2020 waarin dhr. B. (...) - boekhouder - verklaart dat een derde maandelijks 2800€ netto verdient uit diens zelfstandige activiteit: deze verklaring heeft geen betrekking op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, en is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- attest dd. 30.11.2021 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op datum van het attest geen financiële steun en geen leefloon ontvangen vanwege het OCMW te Harelbeke.

- documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene: deelnameattest zomercursus

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 05.06.2013 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin ofte zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds jarenlang gebruik maakt van haar recht op vrij verkeer. Zij liet zich daarbij ook vergezellen door haar echtgenoot en kinderen. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren.

Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 28.05.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij

voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom en tante, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 18.09.2020 en van 25.06.2021 die hem werden betekend op respectievelijk 02.12.2020 en op 10.08.2021. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Harelbeke aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse tante op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 28.05.2020 en op 08.01.2021 werden geweigerd op 18.09.2020 en op 25.06.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 13.10.2021 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde stukken voorlegde als bij de voorgaande aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing."

Eveneens op 15 februari 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Overwegende dat verzoekster reeds jaren samenwoont met haar oom en zijn familie.

Dat dit voor haar haar nieuwe familie is geworden.

Dat verzoekster een toepassing vraagt van artikel 8 EVRM.

Het artikel 8 EVRM stelt dat iedereen recht heeft op eerbiediging van privé familie - en Gezinsleven;

Overwegende dat tegenpartij een afweging dient te maken tussen enerzijds het belang van Betrokkene bij de uitvoering van haar privé en familieleven in België en anderzijds het Algemeen belang van de Belgische staat bij het uitvoeren van een migratiebeleid en het Handhaven van de openbare orde.

Daarbij dient tegenpartij zowel rekening te houden met het privé - leven als het gezinsleven Van betrokkene.

Cfr Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in RvV arrest nr 205.020 van 7 juni 2018

Met verwijzing naar vaste rechtspraak van het Europees hof voor de Rechten van de mens (EHRM)

Overwegende dat verzoekster zeer hechte sociale en culturele banden heeft opgebouwd Met België.

Dat deze veel hechter zijn dan met Marokko.

Dat haar manier van leven totaal westers is geworden en dat zij zeer veel moeite zou hebben Om zich terug aan te passen in Marokko.

Overwegende dat verzoekster heel wat opleidingen heeft gevolgd in Europa.

Dat zij hier tot persoonlijke ontwikkeling is gekomen.

Het Hof voor de Rechten van de Mens heeft verduidelijkt in zijn rechtspraak dat de waarborg Van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling zonder inmenging van buitenaf te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België ;

Zelfs wanneer het gaat om een relatie tussen een meerderjarige en zijn familie dan moet dit onderzocht worden in het kader van het privé leven van de meerderjarige."

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: "de wet van 29 juli 1991") en van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de Besturen hun bestuurshandelingen uitdrukkelijk te motiveren.

Deze formele motiveringsplicht houdt in dat in de beslissing zelf op een afdoende wijze De juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten Grondslag liggen.

Het belangrijkste doel van de formele motiveringsplicht is dat verzoeker in de hem betreffende Akte zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werden genomen Zodat zij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het gepast is de beslissing met een Annulatieberoep te bestrijden Marokkaanse autoriteiten .

Documenten maar uiteindelijk ook geen oplossing geeft welke documenten ze nu precies wel Willen aanvaarden.

Dat bepaalde documenten in Marokko gewoon niet te krijgen zijn en dat tegenpartij ook oog moet hebben voor dit gegeven."

2.3 De middelen worden samen behandeld.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag, namelijk artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en vervolgens artikel 7, eerste lid, 2° en artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet. De feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing worden eveneens weergegeven. Zo wordt de aanvraag gezinshereniging geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van diens gezin. Verzoeker toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Verder wordt hem een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, afgegeven omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken en er een risico op onderduiken bestaat. Het risico op onderduiken wordt gemotiveerd door de omstandigheid dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden en omdat hij onmiddellijk na de vorige beslissing tot weigering van verblijf, waarbij aan hem ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Deze motivering is *in casu* voldoende om te begrijpen ingevolge welke feitelijke vaststellingen verweerder het aangewezen achtte om af te wijken van de in artikel 74/14, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en waarom hij het aangewezen achtte om verzoeker geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert verder ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd

om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker geeft aan zich niet te kunnen vinden in de beoordeling die verweerder heeft gemaakt omtrent de door hem voorgelegde documenten. Hij stelt dat deze documenten wel degelijk aantonen dat hij in Marokko geen inkomsten had en dat de referentiepersoon aan zijn moeder hulp bood in verband met zijn scholing en sportactiviteiten. Verzoeker stelt ook dat hij in België nog steeds ten laste is van de referentiepersoon aangezien deze zorgt voor zijn huisvesting, kleding en voeding.

De schending van de materiële motiveringsplicht moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet aangezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (*cf.* conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Verder wijst de Raad er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie *memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel*

en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

In zijn arrest *Rahman* stelde het Hof van Justitie dat “[d]e situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” In het licht van deze doelstelling en deze rechtspraak kan verweerder dan ook in alle redelijkheid vereisen dat het in het herkomstland ten laste zijn van de referentiepersoon speelt in de periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging en de komst naar België. Het komt dus verzoeker toe te bewijzen dat hij in zijn land van herkomst, zijnde Marokko, ten laste was van de referentiepersoon en dit tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Verweerder is van oordeel dat uit de door verzoeker voorgelegde stukken niet blijkt dat hij reeds in Marokko ten laste was van de referentiepersoon of aldaar reeds deel uitmaakte van diens gezin. Het feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan, doet hier geen afbreuk aan. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

Verder betoogt verzoeker op algemene wijze dat de beslissing tot weigering van verblijf gevolgen ‘kan’ hebben voor de referentiepersoon. In dit opzicht kan dienstig worden verwezen naar hetgeen verweerder hieromtrent heeft uiteengezet in de bestreden beslissing:

“Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 05.06.2013 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin ofte zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het ‘ander’ familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds jarenlang gebruik maakt van haar recht op vrij verkeer. Zij liet zich daarbij ook vergezellen door haar echtgenoot en kinderen. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de ‘eenheid van familie’ van de referentiepersoon te vrijwaren.

Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.”

Met zijn algemeen betoog dat de bestreden beslissing gevolgen 'kan' hebben voor de referentiepersoon, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven van deze beslissing te weerleggen. Verweerder heeft onderzocht of de bestreden beslissing implicaties zou kunnen hebben op het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon en is op redelijke en zorgvuldige wijze tot de vaststelling gekomen dat dit niet het geval is. Verzoeker brengt geen elementen bij die het tegendeel aantonen.

Verzoeker betwist verder dat hij misbruik heeft gemaakt van de procedure van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker op ongeveer anderhalf jaar tijd drie keer een aanvraag heeft ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon waarbij voor de tweede en derde aanvraag *quasi* dezelfde stukken werden voorgelegd en waarbij ook niet in beroep werd gegaan tegen de weigeringsbeslissingen. Reeds naar aanleiding van de tweede weigeringsbeslissing van de gemachtigde van 25 juni 2021, bleek dat de gemachtigde op basis van de voorgelegde stukken niet aannam dat verzoeker aantoonde reeds van in het herkomstland ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon. In die beslissing heeft de gemachtigde ook gemotiveerd waarom hij de voorgelegde stukken niet afdoende acht om het ten laste zijn of de bijkomende afhankelijkheidsband van verzoeker ten aanzien van de referentiepersoon aan te nemen. Desalniettemin diende verzoeker een derde aanvraag in met *quasi* dezelfde stukken. In een dergelijke situatie acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde dit handelen beschouwt als een misbruik van de procedure gestoeld op artikel 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker kritiek uit ten aanzien van het inreisverbod dat hem op 15 februari 2022 werd afgegeven, merkt de Raad op dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van de huidige procedure en de Raad zich dus niet over deze grief kan uitspreken.

Waar verzoeker betoogt dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing enkel gebaseerd is op het misbruik van de procedure van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, kan hij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gemotiveerd dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet omdat de periode van legaal verblijf in België reeds verstreken is. Dit wordt niet door verzoeker betwist. Verweerder kent verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe omdat er een risico op onderduiken bestaat. Hij is van oordeel dat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en omdat hij drie keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, hetgeen volgens verweerder misbruik van de procedure van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet uitmaakt. Deze motieven, die door de Raad niet kennelijk onredelijk worden geacht, volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

Verder bekritiseert verzoeker de omstandigheid dat verweerder niet kenbaar maakt welke documenten hij wel wil aanvaarden opdat de aanvraag gezinshereniging kan worden toegekend. Verzoeker voegt hieraan toe dat "*bepaalde documenten*" niet verkrijgbaar zijn in Marokko. De Raad wijst erop dat nergens in de vreemdelingenwetgeving wordt gesteld welke attesten of documenten dienen te worden voorgelegd om de onvermogenheid van de aanvrager dan wel het ten laste zijn van de referentiepersoon aan te tonen, zodat bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij is en de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Het komt de vreemdeling toe om ter staving van zijn aanvraag gezinshereniging alle nuttige en relevante documenten over te maken waaruit blijkt dat hij voldoet aan de voorwaarden van gezinshereniging. Met zijn vaag en algemeen betoog dat 'bepaalde documenten' niet verkrijgbaar zijn in Marokko, doet verzoeker geen afbreuk aan deze vaststelling.

Tenslotte voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij beroept zich hierbij op de banden met zijn tante, de referentiepersoon, en zijn oom. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van*

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich op zijn gezinsleven met zijn tante en zijn oom. Het betreft aldus een gezinsleven tussen twee volwassen familieleden. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoeker brengt echter geen bewijzen bij waaruit blijkt dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, bestaan. Verzoeker slaagt er dus niet in aan te tonen dat er tussen hem en zijn tante en oom een dergelijk beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat. Een schending van deze bepaling wordt dan ook niet weerhouden.

Waar verzoeker betoogt dat zijn privéleven wordt geschonden, dient de Raad op te merken dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 8 april 2008 Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Het vage betoog, zonder enig begin van bewijs, dat verzoeker *“zeer hechte sociale en culturele banden heeft opgebouwd”* en opleidingen heeft gevolgd in Europa, volstaat niet om de schending van het privéleven aan te tonen.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN